

Sygn. akt VII U 78/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 kwietnia 2017 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Zbigniew Szczuka

Protokolant: sekr. sądowy Monika Bąk - Rokicka

po rozpoznaniu w dniu 27 kwietnia 2017 r. w Warszawie

sprawy A. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o przeliczenie emerytury

na skutek odwołania A. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 22 listopada 2016 r. znak: (...)

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

A. S. w dniu 23 grudnia 2016 r. wniosła odwołanie za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. do Sądu Okręgowego w Warszawie od decyzji ww. organu rentowego z dnia 22 listopada 2016 r., znak: (...). Odwołująca zaskarżyła przedmiotową decyzję w całości wnosząc o jej zmianę poprzez przyznanie jej prawa do ustalenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego w wysokości 332,06%, wskazując, że po otrzymaniu świadczenia emerytalnego nie była zatrudniona i nie podlegała ubezpieczeniu emerytalnemu i rentowemu (k. 2-3 a. s.)

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie z dnia 19 stycznia 2017 r. wniósł o jego oddalenie na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Organ rentowy uzasadniając swoje stanowisko wskazał, że zgodnie z art. 110a ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wysokość emerytury oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15 ustawy emerytalnej, z uwzględnieniem art. 110 ust. 3 ustawy emerytalnej, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art. 15 ust. 5 ustawy emerytalnej jest wyższy niż 250 %. Oddział wskazał, że odwołująca nie podlegała ubezpieczeniu emerytalnemu i rentowemu po przyznaniu przedmiotowego świadczenia, tj. po dniu 1 lipca 2003 r. (k. 12 a. s.).

Odwołująca w piśmie procesowym z dnia 9 lutego 2017 r. podtrzymała swoje stanowisko w sprawie powołując się na artykuł prasowy zatytułowany "(...)" (k. 18 a. s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w piśmie procesowym z dnia 15 marca 2017 r. wskazał, że przytoczony przez odwołującą artykuł prasowy odnosi się do przeliczenia świadczenia w trybie art. 111 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, który przewiduje przeliczenie świadczenia w myśl art. 15 ustawy emerytalnej, z ograniczeniem wskaźnika do 250% (k. 24 a. s.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołująca w dniu 23 lipca 2003 r. złożyła wniosek do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych o emeryturę (k. 1 a. e.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. po rozpoznaniu wniosku, wydał decyzję z dnia 9 września 2003 r., znak: (...) przyznającą odwołującej emeryturę od dnia 1 lipca 2003 r., tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę. Do podstawy wymiaru emerytury organ rentowy przyjął przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia, zaś wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 105,57 %. Emerytura została przyznana w wysokości 1436,11 złotych (k. 61-62 a. e.).

Odwołująca w dniu 7 listopada 2016 r. złożyła wniosek do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. o ponowne przeliczenie emerytury i wypłacanie jej w nowej wysokości, o ile jest to dla niej korzystne (k. 115 a. e.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. po rozpoznaniu wniosku, wydał zaskarżoną decyzję z dnia 22 listopada 2016 r., znak: (...), zgodnie z którą omówił odwołującej ponownego ustalenia wysokości emerytury. Organ rentowy w uzasadnieniu decyzji podniósł, że ubezpieczona nie podlegała ubezpieczeniu społecznemu, tj. emerytalnemu i rentowemu po przyznaniu emerytury, a zatem brak było podstaw do ponownego obliczenia emerytury w myśl art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (k. 117 a. e.).

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie akt rentowych oraz na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w toku postępowania znajdującego się w aktach sądowych. Powołane przez Sąd dowody z dokumentów były wiarygodne, korespondowały ze sobą i tworzyły spójny stan faktyczny. Strony nie kwestionowały ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem okoliczności wynikające z tych dokumentów, należało uznać za mające wysoki walor dowodowy.

W tym stanie rzeczy, w ocenie Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stanowił wystarczającą podstawę do wydania rozstrzygnięcia.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie A. S. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 22 listopada 2016 r., znak: (...) jako niezasadne podlegało oddaleniu.

Sąd doszedł do przekonania, że poza sporem pozostawała kwestia, iż odwołująca nie podlegała ubezpieczeniu emerytalnemu i rentowemu po przyznaniu świadczenia emerytalnego.

Zgodnie z art. 110a ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2016 r., poz. 887 j. t.) zwanej dalej "ustawą", wysokość emerytury oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, z uwzględnieniem art. 110 ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art. 15 ust. 5 jest wyższy niż 250%. Ponowne ustalenie wysokości emerytury zgodnie z ust. 1, może nastąpić tylko raz.

Wysokość emerytury podlega zatem ponownemu ustaleniu od podstawy wymiaru emerytury przeliczonej w myśl art. 110a ustawy, gdy zostaną spełnione łącznie następujące warunki:

1. do ponownego obliczenia podstawy wymiaru emerytury wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe, przypadającą w całości lub w części po przyznaniu emerytury, tj. z okresu:

- kolejnych 10 lat kalendarzowych przypadających w ostatnich 20 latach kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o ponowne ustalenie wysokości emerytury od przeliczonej podstawy wymiaru,

- dowolnie wybranych przez emeryta 20 lat kalendarzowych, w których podlegał on ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie wysokości emerytury.

2. nowo ustalony wskaźnik wysokości podstawy jest wyższy niż 250%.

W rozpoznawanej sprawie wątpliwości Sądu nie budziło, że odwołująca nie spełniła warunków do ponownego ustalenia wysokości emerytury w myśl cyt. art. 110a ustawy. Podstawowym bowiem warunkiem zastosowania tego przepisu jest fakt, aby ubezpieczona do ponownego obliczenia podstawy wymiaru emerytury wskazała podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe przypadającą w całości lub w części po przyznaniu emerytury. Ratio legis przepisu art. 110a ustawy, wprowadzonego nowelizacją z dnia 5 marca 2015 r., sprowadza się bowiem do przyznania prawa do jednorazowego przeliczenia emerytury ubezpieczonym, którzy nie tylko przed przyznaniem prawa do tego świadczenia osiągnęli wysokie dochody (tj. mieli wwpw wyższy niż 250%), ale też pracując po przyznaniu emerytury osiągają również wysokie dochody. Stąd do ponownego ustalenia wysokości emerytury muszą być wskazane zarobki takiego ubezpieczonego przypadające po uzyskaniu prawa do emerytury.

W niniejszej sprawie Sąd doszedł do przekonania, że A. S. nie legitymowała się żadnym okresem zatrudnienia czy okresem podlegania ubezpieczeniom społecznym z innego tytułu po przyznaniu jej prawa do emerytury, co wynikało jednoznacznie z akt ubezpieczeniowych. Ponadto w ocenie Sądu odwołująca w roku rozprawy z dnia 27 kwietnia 2017 r. sama podniosła, że po dniu 1 lipca 2003 r. nie podlegała ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowemu. W konsekwencji Sąd zważył, że brak było podstaw do ponownego ustalenia wysokości emerytury odwołującej.

Mając na uwadze powyższe, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.

Zarządzenie: (...)

(...)